

Postanowienie z dnia 13 marca 2001 r.

II UZ 14/01

Sprawa o przyznanie prawa do zasiłku chorobowego jest sprawą o prawo majątkowe w rozumieniu art. 392¹ § 1 KPC.

Przewodniczący SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca), Sędziowie SN: Beata Gudowska, Jerzy Kuźniar.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 marca 2001 r. sprawy z powództwa Aleksandry K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w B. o zasiłek chorobowy, na skutek zażalenia organu rentowego od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 stycznia 2001 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku postanowieniem z dnia 15 stycznia 2001 r. [...] odrzucił kasację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 października 2000 r. [...], zmieniającego zaskarżony apelacją Aleksandry K. wyrok Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy z dnia 10 listopada 1999 r. [...] i poprzedzającą go decyzję organu rentowego, przyznając wnioskodawczyni Aleksandrze K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 30 kwietnia 1999 r. do dnia 31 maja 1999 r.

W ocenie Sądu niniejsza sprawa nie stanowi sprawy o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, albowiem przedmiotem sporu jest prawo do zasiłku chorobowego. Fakt, iż przesłanką odmowy wypłaty tego zasiłku przez organ rentowy było niepodleganie dobrowolnemu ubezpieczeniu społecznemu, nie zmienia przedmiotu sporu, a następnie przedmiotu zaskarżenia stanowiącego prawo majątkowe, którego wartość jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

Organ rentowy w zażaleniu na powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego domaga się jego uchylecia, podnosząc w szczególności, że decyzja z dnia 27 lipca 1999 r. dotyczy dwóch kwestii, które mogły być rozstrzygnięte odrębnymi decyzjami, a mianowicie ustania dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z dniem 1 stycznia 1999 r. i braku prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 30 kwietnia 1999 r. do dnia 31 maja 1999 r. W ocenie organu rentowego przedmiotem sporu jest rozstrzygnięcie pierwszej kwestii, zaś dopiero po jej rozstrzygnięciu będzie można ustalić, czy powódka ma prawo do przedmiotowego zasiłku chorobowego

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie jest niesporne, że powódka domagała się przyznania jej prawa do zasiłku chorobowego. Organ rentowy i Sądy obu instancji były zatem obowiązane do oceny, czy powódka spełnia ustawowe warunki do nabycia prawa do zasiłku chorobowego. Jedną z tych przesłanek jest podleganie ubezpieczeniu społecznemu, bowiem zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 1989 r. Nr 46, poz. 250 ze zm.) świadczenia z ubezpieczenia społecznego przysługują ubezpieczonemu, a zatem dla rozstrzygnięcia sprawy o przyznanie prawa do zasiłku chorobowego konieczne było wyjaśnienie, czy powódka w okresie od dnia 30 kwietnia 1999 r. do dnia 31 maja 1999 r. podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu społecznemu na mocy art. 11 ustaw z dnia 18 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.). Okoliczność, że kwestia podlegania ubezpieczeniu społecznemu jest sporna w postępowaniu o nabycie prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego, nie zmienia przedmiotu tego postępowania, co w niniejszej sprawie oznacza, że Sądy obu instancji rozpoznały i rozstrzygnęły sprawę o nabycie przez powódkę prawa do zasiłku chorobowego, nie zaś sprawę podlegania powódki dobrowolnemu ubezpieczeniu społecznemu. W związku z tym trafny jest pogląd Sądu drugiej instancji wyrażony w uzasadnieniu zażarzonego postanowienia, że niniejsza sprawa nie jest sprawą o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, lecz sprawą o przyznanie prawa do zasiłku chorobowego, a zatem sprawą o prawo majątkowe w rozumieniu art. 392¹ § 1 KPC.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====